

ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Mal 3,19-20a – 2Tessz 3,7-12 – Lk 21,5-19

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Elmúlik a világ, miként a tegnapi nap. Az esztendő a napokból tevődik össze és hamarosan az egyházi évnek a végéhez érünk. Jövő vasárnap lesz az egyházi évnek az utolsó napja, aztán a következő már egy új esztendőt köszönt. Mindennap meghozza a maga gondját meg mindennap meghozza a maga örömét is. Vége lesz ennek az esztendőnek is, vége lesz mindegyikünk életének is, vége lesz a világnak is a hitünk tanúsága szerint. De ugyanakkor addig, amíg élünk minden egyes nap egy új kezdet is.

Ma ezen a szentmisén egy egészen sajátos új kezdetet ünnepelünk. Egy kicsi fiút tart az édesapja itt az ölében, aki megérkezett ebbe a világba. Szerencsére már van egy nővérkéje is, az ő élete is itt kezdődött ebben a közösségben. És fájdalom, de akár azt is mondhatjuk, hogy ez a kicsi gyerek egy új ígéretet is hoz a családba, mert az elmúlt napokban meghalt az ő nagybátyja. Alig pár évtizedet élt, 38 esztendőt. Rá is gondolunk, hiszen ugyanígy fejeződik majd be mindegyikünk élete, de reményeink szerint több időt kapunk a Jóistentől, mint Bence testvérünk, aki ilyen fiatalon ment el közülünk. Elment ebből a családból, és most megérkezett egy kicsi gyerek ugyanabba a családba, mert ez az Isten nagy ajándéka. Az élet az ajándék és bizony nekünk addig, amíg időnk van, jól kell sáfárkodni ezzel az ajándékkal. Ma meghívjuk ezt a kicsi gyereket erre a nagy lehetőségre, amit Jóistentől kapott, meg édesanyjától, Annától, édesapjától, Dénestől, hogy megérkezhetett ebbe a világba. Ma, amikor megkereszteljük őt, akkor egy új taggal gyarapszik az emberi világ, gyarapszik ez a közösség, gyarapszik a nemzet és ez a kicsi család. Ezzel az előretekintő örömmel ünnepelünk most, amikor ebben a mai szentmisében mindannyian visszagondolunk az elmúlt esztendőre, a napjainkra, öneki pedig Isten ajándékaképpen egy boldog és gazdag életet kívánunk.

Megkérdezem, kedves Anna, Dénes, mi a gyermeketek neve? Ede! Ritka név, azt hiszem, hogy angol eredetű, azt jelenti, hogy birtokőrző, birtokvédő. Hát, kedves Anna, kedves Dénes, nagy ajándékot kaptatok, igaz, nem birtokot, hanem életet. Vigyázzatok rá és őrizzétek! És kedves Ede, neked meg majd azt kívánjuk és azt kérjük a Jóistentől, hogy jól vigyázz az életedre, mert nagy ajándék. A felnőttek világában élsz, és bizony mi felnőttek tudjuk, hogy nem mindig vigyázunk jól az életünkre. A te számodra azt kérjük a Jóistentől, hogy te okosabb legyél nálunk és jobban vigyázz az életedre, mert ezen múlik a boldogságod.

Kedves Testvérek! Mi is mindannyian, akik összejöttünk ebben a templomban istendicséretre, amikor számba vesszük az életünket, akkor bizony erre kell gondolni. Mennyire vigyázunk az életünkre, mennyire vesszük figyelembe, hogy mit is vár tőlünk az Isten? Mert amit az Isten vár tőlünk, azt várja tőlünk a világ és azt várja tőlünk a másik ember.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Akár a mai világ történéseire gondolva is írhatták volna ezt az Evangéliumot, amit előbb hallottunk. Jézus mégis azt mondja: ne féljete, mert van egy másik út is. Nemcsak az az út létezik ezen a földön, amikor ember a másik embert gyűlöli, ember a másik embernek rosszat akar, ember a másik embert üldözi, megöli. Van egy másik út is.

És éppen ezen a mai vasárnapon, amikor az év végére készülünk és visszatekintünk egy esztendőre, amikor visszatekint mindegyikünk a maga életútjára, a fiatalok csak néhány évre, az idősebbek évtizedekre, bizony el kell gondolkodni a magunk útján. A mi utunk is így néz ki, mint ahogy hallottuk? Ember embernek a farkasa, ember a másik embernek ellensége?

Testvérek, Jézus arról beszél, hogy megítéltetik mindegyikünknek az élete és Ő ítéli meg. Így olvassuk az Írásban: igazságos ítéletet hozok, az én ítéletem szerintit. Na, Testvérek, ez az, amire egy kicsit jobban oda kellene mindegyikünknek figyelni, milyen is Jézusnak az igazságos ítélete, milyen is a Jézus szerinti ítélet. Ma egy kicsi gyereket a keresztény közösség befogad, Edét, akinek azt kértük az Istentől, hogy jól vigyázzon az életére, mert végeredményben erről van szó. Jézus azt mondja, hogy eljön és vizsgálni fogja az életünket, mindegyikünk életét, az ő igazsága szerint.

És hogy történik? Azt mondja: jöjjetek Atyám áldottai! Kik ezek? Kik ezek az istenáldottak? Jézus szépen sorolja egymás után: éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, ruhátlan voltam és betakartatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és aggódtatok értem és segítettetek. Testvérek, ez az ítélet! Ez végeredményben az ember üdvösségét jelenti. Az üdvösség mint fogalom a számunkra a következő. Az életünk állandóan veszélyben van, mindegyikünk élete. Nem arra a veszélyre kell gondolni, hogy autózunk és balesetet szenvedhetünk, hogy barátok ellenünk fordulhatnak, hogy ellenségekkel szembesülünk, találkozunk. Ez mind veszélyezteti az életünket, de Jézus nem erre gondolt. Jézus szerinti ítélet az, amit hallottatok: Atyám áldottai, jöjjetek, mert éheztem, szomjaztam, beteg voltam, ruhátlan voltam és ti nem mentetek el úgy, mintha semmi se történne a közeletekben vagy a közösségetekben. Az életünk, Testvérek, azért van veszélyben, mert tartozhatunk másféle emberek közé. Jézus ítélete így folytatódik: menjetek kárhozottak, mert éhes voltam és nemet mondtatok, szomjaztam és nem érdekelt benneteket, ruhátlan voltam és oda se figyeltetek, hogy megfagyok, éheztem és ti lakmározattok és nem érdekelt benneteket az én helyzetem, az én sorsom. Testvérek, ezért van veszélyben az életünk!

És ezt a kicsi gyereket, akit ma megkeresztelünk, pontosan arra figyelmezteti Jézus Krisztus, hogy vigyázzunk az életére és jobban vigyázzunk a magunk életére is, és azok közé tartozzunk, akiknek nem közömbös a másik ember sorsa. Mert ez a jézusi ítélet, ez az Ő igazsága szerinti ítélet. Annyi mindenre lehet hivatkozni, és mi, amikor a magunk igazát akarjuk valamiképpen elfogadtatni az emberekkel, mi mindenre tudunk hivatkozni. Ezt tettem, azt tettem, amazt tettem. Igaz? Ki tudja? De az, amit Jézus felsorol, az az életünket érinti, mégpedig gyökereiben. Mert aki éhezik, aki szomjazik, aki ruhátlan, bajban van, aki szegény, aki üldözött, amellet elmenni, az az élet mellett menni el. Jézus azt akarja, hogy mi ne ilyenek legyünk, Jézus azt akarja, hogy mi egymással az egymásra figyelésben, az egymás támogatásában összetartozzunk. Eszerint ítéltetünk meg – és ez az üdvösség.

Aki nem így gondolkodik, annak veszélyben van az élete. Testvérek! Veszélyben van annak az embernek az élete, aki csak magával foglalkozik, aki el van telve önmagával, akit nem érdekel a másik ember sorsa, csak a maga haszna, a maga java, a maga érdeke. Ez a kárhozat!

Az üdvösség, amikor nem közömbös számunkra másik ember élete. Hát Jézus a közönyből akar bennünket kimenteni, ez az üdvösség. És ezt a kicsi gyereket, amikor megkereszteljük, akkor a magunk keresztségére is figyelhetünk. Mert Jézus mindegyikünket az önös világunkból kimenteni akar, és ez az üdvösség.

Mi oly sokszor csak azzal vagyunk elfoglalva, ami ma, holnap meg holnapután izgat bennünket, és mintha arról, amit Jézus kér tőlünk, amire mindegyikünk vágyakozik, mert Jézus csak olyat kér tőlünk, amire mindannyian vágyakozunk is, ez nem érdekel bennünket, csak a magunk haszna, a magunk jövedelme, a magunk karrierje, a magunk érdeke. Akkor ez azt jelenti, hogy értelmetlen életet élünk, nem erre születtünk.

Testvérek, az igazság az, hogy elmúlik a világ, elmúlik az életünk, ahogy a napok múlnak el. Tegnap, ami volt, az ma már nincs, ami holnap lesz, arról még semmit se tudunk. Egyetlen lehetőségünk a mai nap. Mekkora figyelmeztetés van, Testvérek, abban, hogy az élet múlandó. Pál apostol ezt így mondja: elmúlik a világ arculata, mert csak addig látjuk a világot, amíg le nem csukjuk örökre a szemünket. Elmúlik a magunk élete, a másik ember élete, és ugyanakkor ebben az a nagyon izgalmas üzenet van, hogy ami mulandó, az egyszeri, ami mulandó, az nem tér vissza, ami mulandó, az tegnap volt, ma már nincs.

És pontosan erre hív bennünket Jézus Krisztus, aki értünk emberré lett és nekünk megtanította ezt az életet. Mert Jézus azért jött, hogy nekünk megmutassa az életnek az útját, aki nem magának élt, és amit oly sokszor fejeztem ki a kedves Testvéreknek, Jézus jobban szeret bennünket önmagánál. És erről van szó, ez az életnek az útja, jobban szeretni a másikat önmagunknál. Hát nem ilyen társat keresünk, nem ilyen emberrel szeretnénk összetartozni, aki jobban szeret önmagánál bennünket? Hát van ennél nagyobb ajándék a földön? És Jézusnak ez az ítélete a maga módján, a maga igazsága szerint ezt mondja ki. Mennyire szeretjük a bajban lévőket? De mennyire szeretjük azt, aki nincs éppenséggel bajban? Bár mindegyikünk mindig bajban van. A legnagyobb bajunk az, amikor el vagyunk telve önmagunkkal és annyira el vagyunk telve önmagunkkal, hogy a másokra nem is tudunk gondolni, még arra sem, akivel pedig esetleg összekötöttük az életünket.

Testvérek, ennek a mai vasárnapnak ez az üzenete. Egy új világ szülessen ma, más világ, mint a tegnapi volt és ennek a mai világnak krisztusi arca legyen, ebben a mai világban a mi emberi arcunk krisztusivá váljon. Ez az új, ez az új világ, amikor valóban Krisztus igazsága szerint egymásért élünk. Testvérek, fogadjuk el ezt az igazságot, fogadjuk el ezt a meghívást erre az új életre, hogy a világnak új arculata legyen. Az nem a világ arculata, amikor háborúskodnak az emberek egymással, az nem a Krisztusnak az arculata, amikor emberek olyan rendelkezéseket hoznak, amibe mások belenyomorodnak és tönkremennek, és itt mindig valahol, valamilyen gazdasági vagy egyéb érdek bújik elő. Ez nem az isteni világ, ez a régi világ. Jézus ebből ment ki bennünket és azt akarja, hogy a mi emberi arcunk krisztusivá legyen, olyan legyen, mint amilyen Ő hozzánk, olyanok legyünk mi egymáshoz.

Testvérek, akkor most figyeljünk oda erre a kicsi gyerekre, akivel az történik, ami velünk már megtörtént. Mert mindegyikünket elhívott Jézus erre az újra, erre az új világra, erre az új életre, és bizony ha a mindennapokat nézzük, el kell gondolkodni azon, hogy mennyire tudja meghatározni a mindennapokat a mi új életünk. Most megáldom azt a vizet, amivel majd megkereszteljük Edét, hogy valóban felismerje azt, hogy mekkora ajándék az élet és Jézus Krisztusra hallgató emberré váljon, aki igazi társa lesz minden embernek a krisztusi igazság szerint. A víz az élet forrása. Nem véletlen, hogy Jézus a keresztséget a vízhez köti, mert ahogy az ember alámerül a vízben, úgy tudja elhagyni mindazt, ami evilági, bár nem

világellenes, de a világnak, amikor fölmerül, egy új arculatát tudja formálni és alakítani. A víz szimbóluma erre figyelmeztet bennünket.

Kedves Anna, kedves Dénes! Azért hoztátok el gyermeketeket ide az Isten házába, hogy az isteni életre vízből és Szentlélekből újjászülessen, az Egyháznak, a keresztyének közösségének a tagja legyen. Azt már tudjuk, hogy milyen nevet választottatok a gyerekeknek. Jó nevet választottatok, ami kifejezi ennek a gyerekeknek az életútját, küldetését is. Kedves Anna, kedves Dénes, nektek, akik gyermeketek számára a keresztséget kéritek, kötelességetek lesz őt úgy nevelni, hogy hitünk szerint éljen, tartsa meg Isten parancsait, szeresse Istent és embertársait, ahogy Krisztus tanította.

Keresztelés szertartása

Kedves Anna, kedves Dénes, akarjátok-e, hogy Ede elnyerje a keresztséget? Ede én téged megkeresztellek az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevében. Amen

Kórus: „Láttam, hogy víz tör elő a templomból... alleluja.”

Az egyetemen, amikor az egyik furfangos professzorunkat megkérdeztük, hogyan lehetne ezt az alleluját magyarra lefordítani, azt mondta, hogy sehogy. Hát akkor mégis mit jelent? Magyarul körülbelül azt lehetne mondani, hogy „hejehuja haj”! Hát azt gondolom, hogy ilyenkor, amikor egy új élettel találkozunk, amikor egy új élet lesz a keresztyén közösség tagja, ez igazi hejehuja haj, mert ez a jövőről szól. Álljunk föl mindannyian. Edének, szüleinek, családjának segítő és magunkat is biztatandó gondoljunk arra, hogy mi is részesültünk a keresztségben, mondjunk tehát ellene a bűnnek, aztán pedig tegyünk tanúságot Jézus Krisztusról. Ez az Egyház hite és ebben kereszteltük meg ezt a kisgyermeket.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Mielőtt egymástól elköszönünk Isten áldásával, nem engedjük el ezt a kicsi gyereket csupán emberi erejére hagyatkozva, hanem Isten segítségét kérjük a számára, amikor szent olajjal megkenjük. Az ókorban a sportolók folyamodtak ehhez az eszközhöz, amikor a testüket olajjal bekenték azért, hogy a versenyzőtársnak ne legyen fogása rajtuk. Hát azt szeretnénk kérni ennek a gyerekeknek a számára, hogy a gonosznak sose legyen rajta hatalma, és legyen elegendő ereje a harchoz és a győzelemhez. És ezt a gyertyát is rábizzuk, amely a fényét a húsvéti gyertyából kapja. Jézus Krisztusnak a jelképe a húsvéti gyertya, a világosság küzdelméről szól. Ez a picinyke fény is elegendő ahhoz, hogy a legnagyobb sötétséget is legyőzze. Higgyünk abban, hogy a kevéske jó is, ami bennünk megszületik és hiteles, az a legnagyobb gonosszággal szemben is elegendő erő. Kedves Ede, fogadd az égő gyertyát, és őrizd meg keresztségedet feddhetetlenül.

Kedves Testvérek, akkor most Isten áldásával elköszönünk egymástól, és valóban vigyük magunkkal az új életnek az üzenetét, hogy ebben a világban Jézus Krisztus arca általunk megjelenjen. Kedves Feri, köszönjük szépen, hogy unokádat is köszönhetjük. Feri az egyik nagypapa. Abból az időből származik a mi barátságunk, amikor a zugligeti templomnak a héjazatát meg a bádogos munkáit végeztük. Feri volt az egyetlen olyan mesterember, aki ezt vállalta. Kemény feladat volt, és olyan munkát végzett, amit aztán mindenki megcsodált, azóta én is csodálom őt. És most, kedves Feri, azt kívánjuk, hogy ilyen csodálatraméltó emberek legyenek mindazok, akiket Te – mint a családnak a vezetője – köszönthetsz.

+ **Á L D Á S** +